

*Співавтори Валія Киян і Ауріка
з вулиці Ковальської мешкають у Києві
й спілкуються безпосередньо щодня.
Валія народилася 1954 року, Ауріка – 2012-го.
Відтоді вони й знайомі. Досвід однієї
доповнюється безпосередністю другої.
Ауріка ще не знайома з правилами правопису і
умовностями суспільства.
Автори вирішили зробити це своєю родзинкою
і зберегти безпосередність і неповторність
дитячого мислення. Тому всякі помилки і повтори
в тексті недоліками не рахуються.
Їх потрібно розглядати як авторський задум.
Усі події та персонажі у книжці видумані
і будь-яка подібність з реальними тваринами,
птахами і людьми може бути тільки випадковою.*

**Книга ілюстрована роботами
Ауріки Комарової**

Казка про Дитину і Дорослу

Дитина любила гратися. Можливо, Доросла також полюбляла ігри, але інші, не дитячі, а для дорослих. Дитина була активніша, вимагала уваги, бо без нагляду могла зробити будь-що, навіть якусь шкоду. Тому Доросла часто згоджувалася на дитячі ігри. Так було і цього разу.

– Тепер друга гра. Ніби я лікар, а ти хвора. Гарзд? Ніби ти хвора, зараз в тебе така роль, – сказала Дитина.

– Гарзд, – згодилася Доросла.

– Говори! А то ти тільки клацаєш клавіатурою.

– Ой! Ой! Я хвора! Клацаю, бо шукаю лікаря по інтернету.

– Я і є лікар. На що скаржитесь?

– Якого профілю лікар?

– Що? Що це значить? Рекламна пауза. Зараз ми не у грі. Розкажи, – попросила Дитина.

— Що саме лікує лікар. Які хвороби чи частини тіла. Це означає специфіку лікаря, його профіль, — пояснила Доросла.

— А... А що в тебе болить? — запитала Дитина в ролі лікаря.

— То що лікар лікує? — не здавалася Доросла в ролі хворої.

— Лікує те, що у хворого болить. В мене є лікувальний котик, — знайшла рішення проблеми Дитина.

— Це те, що треба! — згодилася Доросла в ролі хворої.

— На, тримай котика і я включу тобі музику. Вона заспокоює. Отут можна включити, а тут виключити.

В ролі турботливого лікаря Дитина вручила Дорослій музичну іграшку. Насправді звуки забавки ніяк не заспокоювали, тільки додавали шуму, але за сценарієм Доросла в ролі пацієнта мусила одужати. Така була роль.

— Давай тепер ти будиш маленькою дівчинкою і шукаєш по комп'ютеру лікаря, — поступила нова пропозиція від Дитини. Доросла, як завжди, погодилися.

— Натє лікувального котика, — сказала Дитина і дала до рук Дорослій м'яку іграшку. — І слухайте лікувальну музику. А я вас огляну. Що у вас болить, хвора?

— Нога. Права.

Дитина помацала ногу і про всяк випадок другу також, бо хто знає яка з них права. Зробила вигляд, що слухає роботу серця. Залишилася задоволена результатом.

— Ви вже здорові. Можете робити все, що хочете. Завтра вже не зможете прийти до мене на прийом, бо я йду у відпустку.

Доросла згодилася, бо що мала робити? Раз лікар йде у відпустку, то всі пацієнти терміново мусять одужати... і не тільки у грі.

Казка про драконів

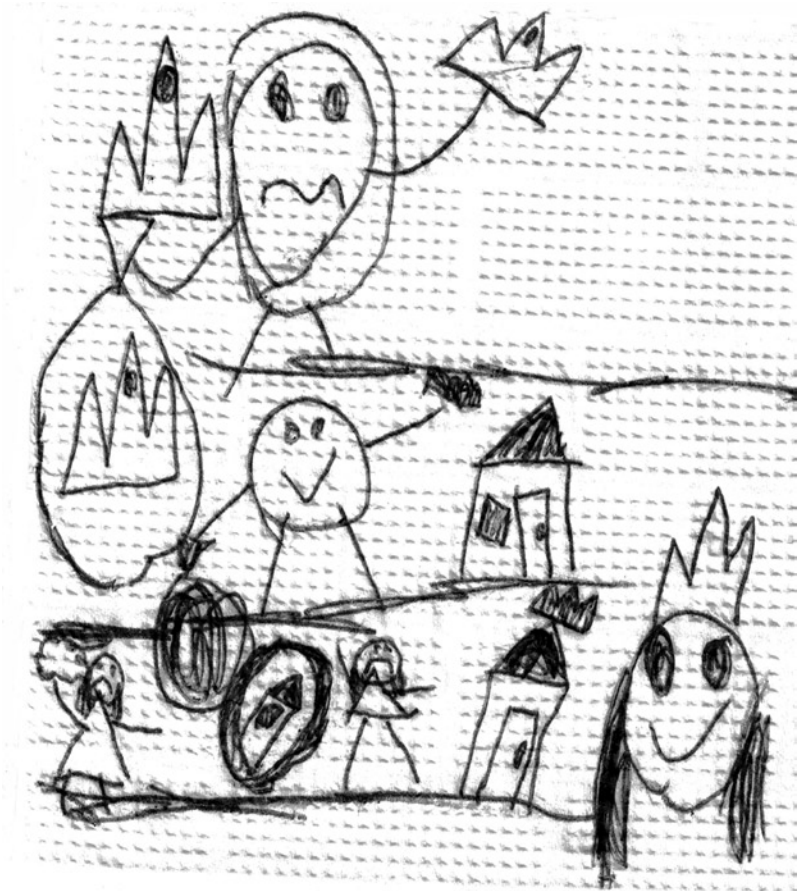

Драconi жили десь там на горі, в печері – ціла сім'я. Тато-дракон, мама-дракониха і діти-драконенята. Дітей було багато і різного віку, бо на те вони й драconi, щоб, як курчата, з яєць вилуплюватися. Жили собі, нікого не зачіпали, і тут на тобі – купа проблем.

А все через те, що якась там принцеса заявила про зуби дракона. Мовляв, вийде заміж за того, хто принесе їй зуб дракона. Сказала – і все. А принци поперли на гору до дракона, кожен хотів вибити дракону

зуба. А драконам самим зуби потрібні. Без них ні м'ясо не вгризеш, ні з ворогом не поборешся, і взагалі без зубів нічого не вполюєш.

Драconi дружно стали горою за свої зуби, гнали принців в три шиї з гори.

Тоді принци прислали до драконів свого парламентаря. Правда, він не дуже хотів іти, але колектив осіб королівської крові дав наказ, а разом з ним впихнув у руки білий прапор, зроблений з наволочки і стимулювальним копняком під зад відправив до лігва противника. Вибиваючи коліними ритм похоронного маршу (на колінах потім були великі і болючі синці), парламентар наблизився до печери.

– Чи є хто вдома? – закричав біля входу.

– Заходь. Чого кричиш? – відповіли з печери.

– Я вас тут почекаю. На свіжому повітрі смачніше, – сказав парламентар і сів на камінь, бо ноги його вже не тримали. – Я з собою сіль взяв, можу присолити себе, щоб вам смакувало.

– З чого ти взяв, що тебе їстимуть? – запитав Тато-дракон, виходячи з печери. – Ти весь токсичний. Від страху виробляється стільки отрути, що краще боягузів не вживати. Окрім того, ми недавно пообідали. Кажи, що хочеш?

Дракон забрав у чоловіка білу наволоч-

ку, відв'язав від патики, розстелив на землі, бочком примостився і з полегкістю випростав ноги.

– Зуб дракона...

– Що?

– Хочу зуб дракона, – прозаїкався парламентар.

– Самому треба! І не думай. Ти білу шматку приніс, то кажи чого прийшов.

– Хоч один зуб на всіх, – благав чоловік.

– Категоричне ні! – сказав Дракон. Коли чує, а його за хвіст Драконеня №7 смикає.

– Тату, – каже, – я можу дати йому свій молочний зуб. Він якраз випав, а зубна фея ще не прилітала.

– Покажи! – наказав тато Дракон. Драконеня №7 розкрило драконячу лапу. То дійсно був зуб дракона, хоч і молочний, але драконячий.

– Такий годиться? – запитав Дракон у парламентаря. Тому будь-який годився, аби чим швидше втекти від небезпечної сімейки. Домовилися про ціну. Торгово-економічні стосунки відбулися. Парламентар щодуху згори скотився.

Принци накинулися на зуба. Їх багато, а зуб один. Замалим не побилися. Та поступово до них дійшло, що драконенят багато, то й молочних зубів може бути багато, і не всі їх забрала зубна фея. Вибрали другого парламентаря, прив'язали йому на патик білого рушника, бо той перший забув у драконів наволочку. Дали йому усну настанову, забезпечили стимулювальним копняком під зад і відправили на гору домовлятися. Ліз, помахуючи білим текстилем, тільки каміння з-під ніг вниз летіло.

Тільки хотів парламентар домовитися з Драконом-татом, як з печери вийшла Дра-

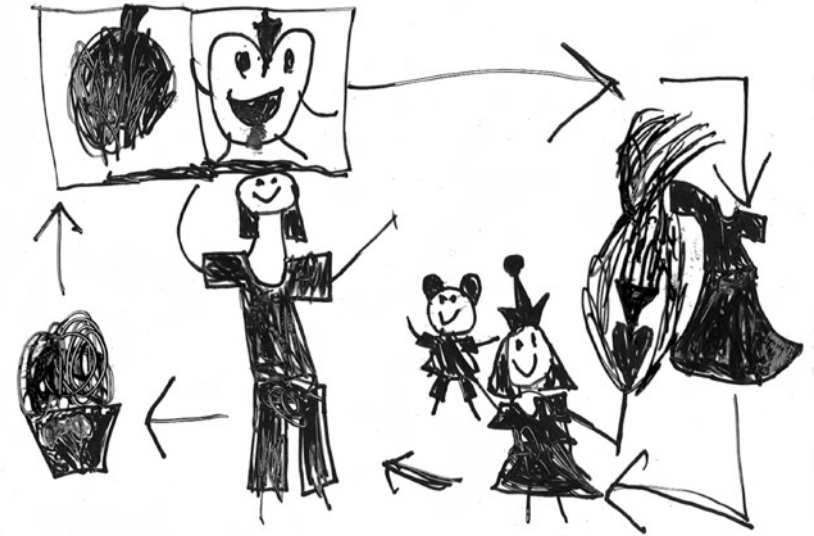
кониха-мама і взяла ініціативу в свої руки. Виявилось, що вона часто заміняла зубну фею, коли та не справлялася зі своєю роботою, і в Драконихи-мами назбиралася ціла шкатулка драконових молочних зубів.

Торгувалися довго. Нарешті парламентар від принців вступив у торгово-економічні відносини з Драконихою-мамою. Як злетів з гори донизу – парламентар не пам'ятав, можливо, хтось надав йому прискорення. Принци зустріли його з оваціями. І хоч женихів у принцеси було багато, зубів вистачало всім. Навантажили по списку товар, який хотіла за зуби Дракониха-мама, запрягли у віз шість волів, відвезли до печери на гору і отримали цілу коробочку бажаних, омріяних зубчиків.

В зазначений Принцесою день 329 принців, кожен з драконячим зубом у золотій коробочці, вишикувалися перед замком, чекали на рішення Короля. Хто ж буде вибраний за чоловіка Принцесі? Зібралось багато глядачів. Всім було цікаво, як можна вибрати, коли в кожного є зуб дракона. Перевірили на оригінальність. Підробок не було. Принци були різного віку, від шість-

надцятирічних до дев'яностолітніх. Врода також була у всіх різна. Деякими можна було б лякати дітей, а деякі були такі красиві, що не здавалися справжніми.

Принцеса розгубилася. Вона нарешті усвідомила, що дракони мають багато зубів, майже, як акули. Дівчина мило посмінулася до публіки і до женихів. Голосно визнала свою помилку. Розповіла, які вони всі мужні і красиві, але чоловіком може бути тільки один з них. Тому король оголошує другий тур, до якого допускаються тільки ті, що принесли зуби дракона. Вона прийме їх в подарунок, щоб нікого не образити. Хто не пройшов перший тур, в другому участі не бере. Принцеса одружиться з тим, хто принесе шкуру з хвоста дракона. Хвіст у дракона один. Це всі знають. Чому тільки

шкуру, а не цілий хвіст? Бо м'ясо дракона неїстівне, то що з ним робити? Викинути, щоб смерділо? Досить самої шкури. З неї можна хоч плащ зробити, або розкішну спідницю, або намет.

Принци засмутилися, побурчали, але змирилися з новою ситуацією. Стали збиратися в дорогу.

А тим часом сім'я драконів жила своїм життям. Дракони-мати переконувала Дракона-батька, що вона не просила в обмін на зуби шестеро волів, її невірно зрозуміли. Було записано про биків і корів. Хотіла розводити худобу і молоко було б. А з волів що? Тільки траву жують.

– Діти з ними бавляться. Тобі менше мороки. Хай будуть, – вирішив Дракон-батько. – Продукти, інструменти і кухонне начиння тобі дали по списку. Білий рушник використовуєш за призначенням, а в наволочках, як в торбах, зерно зберігаєш. В принципі, все нормально.

Тільки він це сказав, як знизу затрубили в сурми, забили в барабан, принци привертали до себе увагу. Глянули дракони вниз, а звідти вже дерся вгору черговий парла-

ментар, розмахуючи білим полотнищем на патику, цього разу простирадлом.

– Ніяк не вгамуються, – прогарчав Дракон-татко, а Дракони-мама стала писати список, що їм ще знадобилося б.

– Нам потрібен хвіст дракона! – випалив парламентар, коли трохи відсапався.

– Отямтеся! Я вам що, ящірка? Запам'ятайте: я – Дракон! – прокричав Дракон-татко і для певності вишкірив зуби. Парламентар впав на спину і задригав ногами.

– Я не винен, мене послали за шкурою з хвоста дракона, – скиглив і виправдовувався. Боявся, бо Дракон-батько не на

жарт розлютився. Тоді Дракони́ха-мати щось прошепотіла йому на вухо і він заспокоївся.

— Добре, — сказав уже нормальним голосом Дракон-батько. — В мене немає того, що вам треба, але в діда Дракона є. Ось вам список, що принесете Драконисі-мамі тоді я намалюю мапу, як знайти його печеру.

Всунув у руку здивованому чоловікові список і з легким прискоренням відправив вниз. Біле простирадло віддав Драконисі-мамі. Знадобиться. Не те щоб дракони були такими меркантильними, але як інакше відвадити непроханих гостей?

— Я не знаю, чим люди думають, — сказала Дракони́ха-мати, коли по списку звіряла доставлене знизу. — Пригнали трьох бугаїв і одну корову, а я просила навпаки.

— Бо не просити, а наказувати треба, — обізвався Дракон-батько. Якраз креслив мапу на пергаменті. — Хай замінять!

Руху було багато. Слуги принців бігали то вгору, то вниз. Нарешті зі всім розібралися. Дракони отримали товар, принци мапу і напро́мок руху. Всі залишилися задоволеними. Правда, частина претендентів на руку принцеси зійшли з дистанції. Не всім хотілося їхати світ за очі. Подорож обіцяла бути досить важкою. Дехто просто не хотів більше витратити гроші, вирішив, що шкурка вичинки не варта. Якщо за мапу довелося так дорого заплатити, то скільки прийдеться дати за хвоста? Найбільш впертих набралось з десяток.

Поки принци їхали, Дракон-батько злітав до Дракона-діда і розповів йому про все, щоб той був готовий до прийому гостей і знав, про що йтиме мова. Тому Дракон-дід певний час далеко від своєї печери не відлітав, чекав візитерів.

І от одного ранку принци добралися до цілі своєї подорожі. Стали перед печерою і прочитали напис “ДрАкон”.

— Це тут, — сказав принц лідер. — Акон! Акон! — загукав.

— Люди, чи ви подуріли? Читати не вмієте? — обізвався з печери Дракон-дід і висунався на свіже повітря. Він був такий великий, що, побачивши його, ще три принци передумали претендувати на руку принцеси. Залишилося тільки сім женихів на одну наречену. Найактивнішим і наймолодшим був Принц-лідер, мав вісімнадцять років. За ним по активності йшли Принци-близнята, два тридцятирічні красені. Найстар-

шим був Принц поважний, мав п'ятдесят років і дуже любив молодих дівчат. Дев'ятнадцятилітня Принцеса до таких відносилася. Ще були три брати Принци з дуже багатодітної родини, яким батько Король наказав без півкоролівства додому не повертатися. То ж мусили йти до кінця, бо не мали куди подітися.

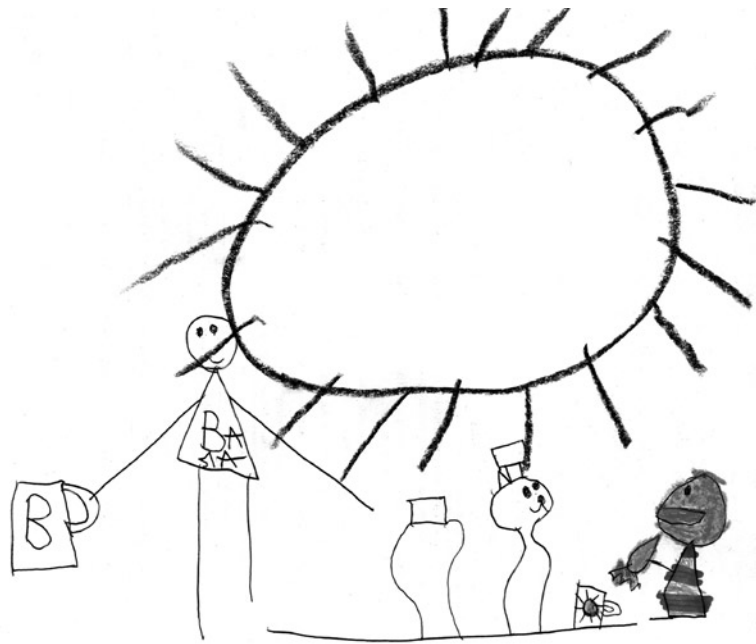
– Вибач, – сказав Дракону-діду Принц-лідер. – Сонце засліпило, недобачив. Ми до Вас у великій справі. Потребуємо шкуру з хвоста дракона, хоч одну на всіх.

– Залежить скільки заплатите, можу й кожному по хвосту дати. Тобто шкуру з хвоста, – культурно і конкретно відповів Дракон-дід. Принци остовпіли. Подумали, що, може, від старості в Дракона-діда трохи дах поїхав. Одним хвостом помахував, не сімома. Але оскільки господар печери говорив дуже впевнено, то стали торгуватися. Процес тягнувся довго, до вечора не впоралися, відклали до ранку. Принци розбили намети в підніжжі гори, лягли спати. Сни снилися кошмарні, та що зобиш, якщо й дійсність не краща.

Ранок заскочив усіх зненацька. Шум був шалений, він вирвав принців зі сну. Спросоння довго не могли зрозуміти, що діється. А нічого й не діялося, то Дракон-дід готувався до товарно-грошових стосунків, тріпав драконівські шкури. Луска шуміла, пилука летіла, пазури стукали. Какофонія була ще та!

– Звідки в Дракона-діда стільки шкур?
– запитав Принц-лідер.

– Від старості, – відповів йому, не відриваючись від роботи, дракон. – Кожні сто років линяю. Процес неприємний, на

кілька місяців мушу замуруватися в печері. Техніка безпеки вимагає. Зате тепер шкури є, от і пригодилися. Вам відрізати як для намету чи як для спідниці?

— Давай як для намету, вкоротити завжди зможемо.

За сім шкур з хвостів Дракон-дід хотів багато чого. Від його бажання принци могли розоритися. Добре, що в процес втрутився Дракон-батько. Спеціально для цього прилетів. Розсадив усіх присутніх біля печери і прочитав лекцію по самозбереженню.

— Потрібно нейтралізувати Принцесу, — заявив Дракон-батько. — Вона не хоче жодного з вас і ще багато чого може придумати, аби послати женихів подалі. Те, що ви підтримуєте її примхи, то ваша справа, але вона отрує життя драконам, а ми цього не потерпимо. Наступного разу вона може забажати від вас наші голови!

Оратор зробив красномовну паузу і грізно обвів поглядом присутніх. Дракон-дід покрутив хвостом, принци опустили очі, не хотіли признатися, що й заради хвоста готові були вбити дракона, тільки відсутність сили і вміння їх зупиняло.

— Хтось із вас насправді любить цю розпещену Принцесу? — запитав Дракон-батько. Принци задумалися. — Чи всіх приваблює тільки її посаг? А ви подумали, чому Король-батько так хоче її здихатися, що навіть готовий півкоролівства віддати? Ви, мабуть, думаєте, що їй відміряють найкращі землі з багатими корисними копалинами, а не болота та пустелі? Мрійники! Ви знаєте, чому вона так носом крутить, не може жениха вибрати з 329 претендентів? Вона в когось закохана і явно не у вас!

Принци оцінили обізнаність оратора. Хотіли знати більше, їх цікавив обранець Принцеси.

— Не варто вам знати хто то, досить, що Король-батько знає, а нічого зробити не може. Вам не Принцеса потрібна, а півкоролівства, ну то й беріть півкоролівства, навіщо вам до нього ще такий додаток? Думаєте, що з нелюбою жінкою можна щасливо жити? помиляєтеся. Хто готовий силою взяти півкоролівства у Короля-батька?

Принци мовчали, готових починати війну не було. Оратор продовжив свою палку промову.

— Тратите гроші на дурниці! То нікому не потрібні зуби купуєте, то готові збанкрутувати, а шкуру з хвоста купити. Це замість того, щоб створити свою гарно озброєну армію! Ганьба! Якщо ви не готові правити країною, то навіщо вам півкоролівства? Щоб гроші з податків на цяцьки потратити? Навчіться спочатку керувати підданими, а тоді вже за півкоролівством полюйте! До речі, я знаю хорошу школу, можу рекомендувати.

Принци пошепталися, не могли нічого заперечити, переписали адресу школи.

– Я розумію, йде потужна агітація, поширюється реклами, ви піддаєтеся впливу, – пом'якшив голос Дракон-батько. – Потрібно навчитися захищатися від зовнішнього впливу. Я вам допоможу. Отримаєте шкури з семи хвостів задарма, кожному по одній. Зробіте з ними, що захочете. А чи потрібна вам Принцеса, подумайте.

Оратор закінчив промову. Слухачі для годиться в'яло аплодували. Дракон-дід нігтем відтяв зі шкур хвости для візитерів, роздав і відправив мандрівників у зворотню путь. Принци дружно стартували і раділи кожному метру, що віддаляв їх від зубатих і хвостатих драконів. Що характерно, подарунки взяли з радістю, але це не завадило їм піддати гострій критиці драконів і перемити їм кісточки до сьомого покоління, згадати їхніх дідів і прадідів, та всі негарні вчинки колись драконами зроблені.

Принцеса, як завжди, зустрічала женихів у дворі замку. З одного боку раділа, що їх лишилося тільки сім, а з іншого – було сумно, що так мало справжніх фанів її вро-

ди. Терміново думала, що б вигадати цього разу. Може, голову дракона?

– Досить нам дурити голову! Вибирай когось з нас сімох, – сказав Принц-лідер, випередив дівчину. Застигла з відкритим ротом. – Ми шануватимемо твій вибір, ніхто не образиться.

– Але я приготувала вам третє випробування, – невпевнено сказала Принцеса.

– Хто він? – запитав напругу Принц поважний. – Хто твій обранець, через якого ти морочиш нам, хм., наші ноги і знуцаєшся з драконів? Хочеш розпалити війну між людьми і драконами? Про наслідки подумала?

– Я ні... Я тільки обираю нареченого...

– То обирай! – сказали три брати Принци разом. – Якщо зараз не зробиш свій вибір, муситимеш компенсувати нам всі дорожні витрати, інші збитки і компенсацію за моральні травми.

– Але я не маю коштів, – вирвалося у Принцеси.

– Нічого, ми поділимо твій посаг, король обіцяв півкоролівства, – заспокоїли Принци-близнюки.

Принцеса розгубилася, оглянулася на батька-Короля, але той робив вигляд, що

розглядає хмарки. Хоч принци прибули зі своєю охороною, сваритися і конфліктувати з Королем-батьком вони не збиралися, але їй продовжувати виконувати забаганки Принцеси також.

– Ми порадилися і вирішили, що не хочемо мати за жінку особу, яка не кохає свого чоловіка, але вже час потратили, роботу зробили, то можемо взяти півкоролівства без Принцеси, – сказав Королю-батьку Принц-лідер. Той нічого не відповів, продовжував вивчати небо. Тоді Принци-близнюки підійшли до Принцеси ніби показати їй гарну шкуру з хвоста дракона, а самі накинули на нею цю екзотичну річ і зав'язали, ніби в мішку.

– Не випустимо, поки Король не згодиться на компенсацію, – сказали впевнено і стали по обидва боки полонянки.

– Забирайте, – махнув рукою Король-батько. – З радістю хочу її комусь віддати в хороші руки.

– Це несправедливо! Ви поведіться з Принцесою, як з річчю, а не як з особою! Що за дискримінація за статевими ознаками! – раптом заступився за дівчину Принц поважний. Принцеса знайшла в шкурі дірочку і заглядала в неї. Хотіла бачити, хто її визволить. Ніхто з цими намірами не поспішав. Дірочка була ідеально кругла, мабуть служила в свій час для відправлення природних потреб власника, а могли її прогризти миші. Принцеса дуже боялася мишей.

– Порятуйте мене! – закричала зі шкури Принцеса. Від її голосу роздувалася шкура з хвоста дракона і звук виходив з отвору подібно до волинки.

– Припиніть знущатися з дівчини! – сказав незнайомий юнак, який швидким кроком вийшов із замку.

– Це хто такий? – запитав Принц-лідер.

– Придворний Програміст, – відповів Король-батько.

– Що він тут робить?

– Програми пише і пильнує, щоб був порядок з інтернетом.

– Яке відношення має до Принцеси?

– Закоханий.

– А вона?

– Також. В них почуття взаємні.

– То одружи їх, а нам видай компенсацію за те, що голови морочили.

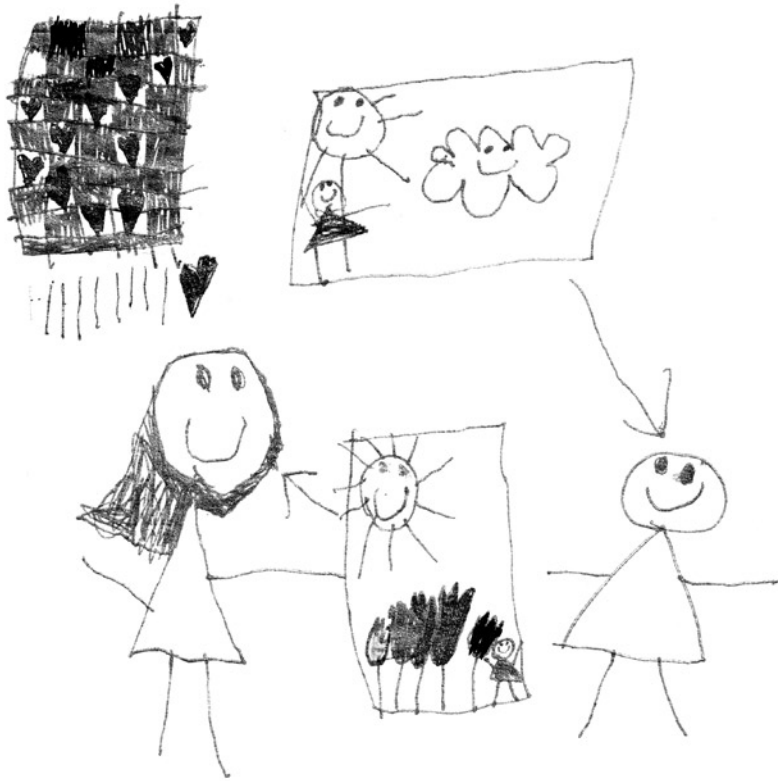
– Добре! – згодився Король. Покликав фінансиста, сказав, яку суму кому виплатити. Попросив випустити Принцесу. Всі дійшли до згоди, заспокоїлися і стали думати, що робити далі.

– Даю я в посаг півкоролівства молодій дружині, тільки ж новостворене подружжя не вміє правити. Як тут бути? – сказав Король-батько.

– Хай дадуть нам тимчасово в оренду, поки навчатися, – запропонували три брати Принци.

– Навчитися – це добра ідея. Нам тут адресу відповідного навчального закладу дали. Якраз і кошти на навчання знадо-

бляться. Можемо разом поїхати вчитися,
– сказали Принци-близнята.

Так і вирішили. Відсвяткували весілля Принцеси з Програмістом. Вся столиця гуляла три дні. Принци поставили намети зі шкури хвостів дракона. Один подарували молодят, як компенсацію за тимчасові незручності під час утримання в подібно-

му спорядженні. Його дали Принци-близнюки. Зацікавленість обивателів екзотичними тимчасовими спорудами була дуже велика. Кожен хотів заглянути всередину і кинути погляд назовні через ідеально круглий отвір, або дивитися, як крізь нього падає сонячний промінь. Через це намети часто крутили за сонцем і власники шкур з хвостів драконів набули величезного досвіду в їх встановленні. Та святкування пролетіло швидко. Добре відпочивши після активної розваги, учасники зібралися і всі разом поїхали в рекомендовану Драконом-батьком школу.

Все було дуже добре. Давати в оренду своє півкоролівства Принцеса не захотіла, бо спробуй потім поверни! Порадилася з чоловіком і вирішила, що поки вони будуть вчитися, хай ще батько править. Все ж таки рідня, хоч і хотів зіпхнути заміж за абикого, може через те, що не розумів молоде покоління і мав упередження до жіночої статі. Компанія зібралася гарна, вчилися добре і були щасливі. Особливо вирішенню проблеми тішилися дракони.

Казка про Котика-принцесу

Це був чарівний котик – Котик-принцеса. Ясно, що красуня. Мишей не ловила, але могла з ними бавитися. Звалили її Пантерія.

Одного разу Пантерія зустріла злу відьму, яка маскувалася під хорошу чарів-

ницю. Киця зробила вигляд, що довіряє чарівниці і вірить, що то садова фея, хоч насправді інтуїція підказувала їй про обман. Відьма переконувала, що вона садова фея Георгіна, а її було звати Горгона.

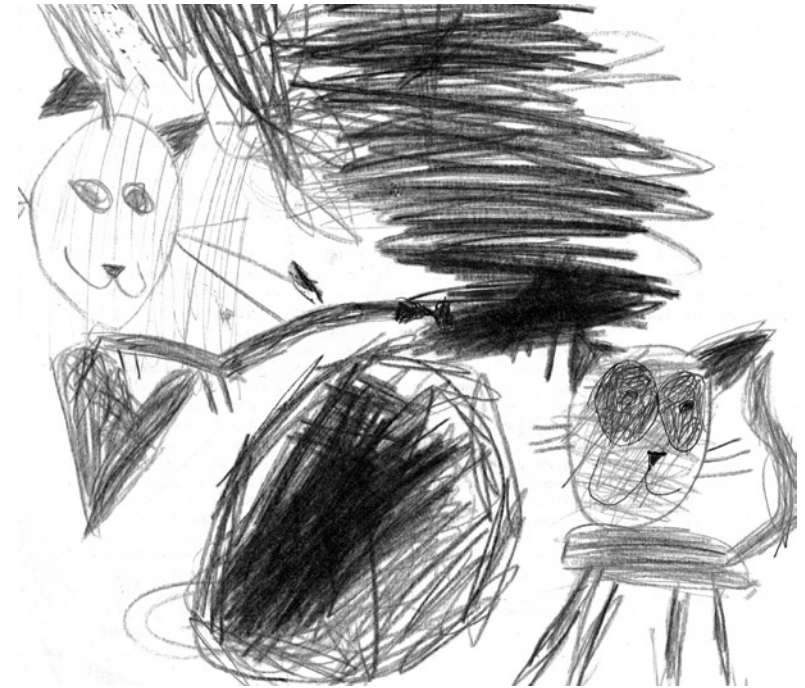

Пантерія про це не знала, вона приходила в сад нюхати квіти. Котики люблять запахи, інколи деякі рослини мітять, про

всяк випадок, і ще таким чином вони листуються з іншими котиками. Пантерія також залишала подібні листи. Одного разу вона помітила, як Георгіна нищить її послання. Бачила це з-за куща і не подала виду, тільки стала таємно слідкувати за нібито садовою феєю. Це їй врятувало Котика-принцесу. Вона розкрила справжню, відьмачу сутність Георгіни і прогнала її зі свого саду.

Космічні тварини

Колись давно була планета Карякунія. Вона була велетенською і малесенькою водночас. Там жили динокатозаври, кататаразаври та мянотазарарви і котозаври. Чому вони так називалися? Мянотаказавр так називався тому, що він нявкав. Котозаври були як кіт, тільки велетенські, як дім або гора. Кататаразаври називалися так, бо вони катували, а динокатозаври також катували і при цьому одночасно ви-

пускали дим. І одного разу кататаразаври закатували не того, що треба. Покаялися, закатованому зробили пам'ятник і не катували нікого більше.

З часом вони забули, кому той пам'ятник поставлений, але їй відвикли катувати і настав мир. І жили вони довго та щасливо. А знаєте, які в них слова? Вони вимовляють тільки гу-гу, га-га

Казка про королівську сім'ю

Колись давно, сто років назад, а може й давніше, було королівство. Там жили принцеса, принц, король та королева, вони часто грали у бридж. І от одної ночі викрали принцесу. А наступної ночі викрали принца. А ще наступної ночі викрали королеву.

Так крали кожну ніч по одній особі з королівської родини. Останнім викрали короля. Якийсь час піддані були в хаосі, а потім королівством став правити той, хто викрав усю королівську родину — його звали Злодінко. Викрадених він заховав у таємній вежі. Ніхто не мав права туди ні заходити, ані виходити. Тільки поварі приносили ув'язненим їжу.

Принцесі не подобалося обмеження волі. Вона домовилася з принцом і оскільки вони були молоді й стрункі, то пролізли через верхнє віконце, спустилися вниз по

ліанах і утекли в ліс. Орієнтуватися в дикій природі королівські діти не вміли і навіть не знали, де знаходяться, тож відразу заблукали. Ходили по лісі довго. Добре, що принц вмів полювати і мав пристрій для добування вогню. Вони їли м'ясо впольованих зайців і пташок, а ще харчувалися лісовими плодами. Блукали по лісі тижнів два. Одного разу побачили камінчики рожевого кольору. Їх колись давно, як ще був вільним і їздив зі свого замку на полювання, розкидав принц. Побігли вони за тими камінчиками, вийшли з лісу і пішли в село, яке було недалеко від родинного замку. А потім одної ночі вони повернули собі батьків. І всі разом вони взяли зброю, побігли до замку і знайшли у замку Злодінка. Виявилось, що підданим як правитель він не подобався. Запитали, чому він королівську родину замкнув у вежі. А він відповів:

– Я просто хотів правити королівством, але я каюся.

І зрештою вони його посадили у тюрму. І жили довго і щасливо.

Сонце та місяць, день і ніч

Після того, що трапилось кілька місяців тому, усі в королівстві жили щасливо, аж доки не почалася та жахлива війна. Відтоді в країні настав голод, але король та королева поділилися своєю їжею. З часом війна закінчилася перемогою. Землю стали обробляти і знову почався урожай, повер-

нулася морква, капуста, картопля і всі інші фрукти, овочі та ягоди. І жили вони довго та щасливо.

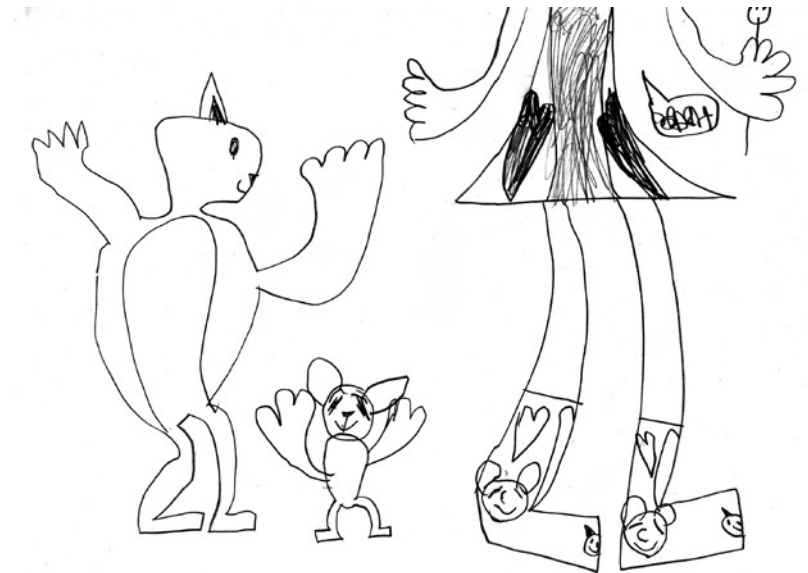
Висновок такий: кращі і гірші часи чергуються, як день та ніч. Після важких періодів приходять хороші. Але оптимістом потрібно бути завжди: і вдень, коли світить сонце, і вночі, коли сходить місяць.

Кіт та миша – друзі

Колись давно був кіт. Колись давно була миша. Одного разу кіт та миша зустрілися.

І кіт почав полювати на мишу, а миша тікати. Кіт полював на неї раз, два і три, а потім вони зупинилися, бо почули, що господар повертається додому. Миша втекла до нори, а кіт біля молока сів.

І наступного разу, коли господар знову пішов у своїх справах, кіт відійшов від молока, а миша вилізла з нори і вони нарешті подружилися.

Казка про Кота і Принцесу

Колись давно був Гарненький котик. Того дня Принцеса співала про Гарненького котика. І раптом її викрали три чорні страшні коти. На щастя, вона від них утекла. Після того дня минуло двадцять три роки. Виросла Нова принцеса. Вона була трохи лінива, можливо тому, що її батьки були лінивими, а може так належить всім принцесам, бо в них є слуги. Нова принцеса мала котика. Він був дуже гарний і сама Нова принцеса була дуже гарна, і палац, в

якому вони жили, був дуже гарний. Так і мешкали в оточенні краси.

— Як справи? — одного разу запитала Нова принцеса у свого котика.

— Добре. А як у тебе? — відповів котик.

Спочатку Нова принцеса не повірила власним вухам і подумала, що їй здалося. Та котик продовжував говорити, і принцеса до цього звикла: або вона розуміла котячу мову, або котик володів людською. Їм обом подобалося спілкуватися і розповідати один одному свої секрети. Не виказали свою таємницю нікому і щодня гуляли садом удвох, розповідаючи цікаві історії.

Доросла Принцеса

Колись давно була принцеса, яка мала маму-королеву. Одного разу мама королева сказала:

— Тобі вже двадцять, моя маленька принцесо. Завтра хеловін.

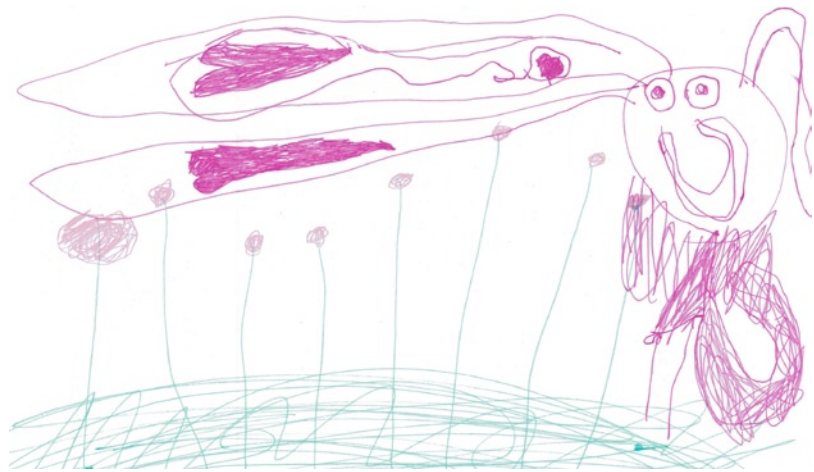
Нарешті хеловін настав. Принцеса одягнула свій костюм відьми і взяла кульку. Кулька була чорна зі скелетом та з відьмацькою шапочкою, та з короною і з дівчинкою з сірим волоссям.

Коли принцеса зайшла у чорний дім, тоді її викрала відьма Кажан, бо подумала, що то відьма також і що разом їм буде весе-

ло. Кажан була злою чаклункою і в тій порі ніхто не міг її перемогти, але принцеса, на щастя, втекла. До ранку перехувалася в садку, а на світанку повернулася додому. Вона зробила висновок, що неварто переодягатися у відьму, якщо ти не відьма. Краще бути такою, як є.

Handwritten yellow scribbles at the top of the page.

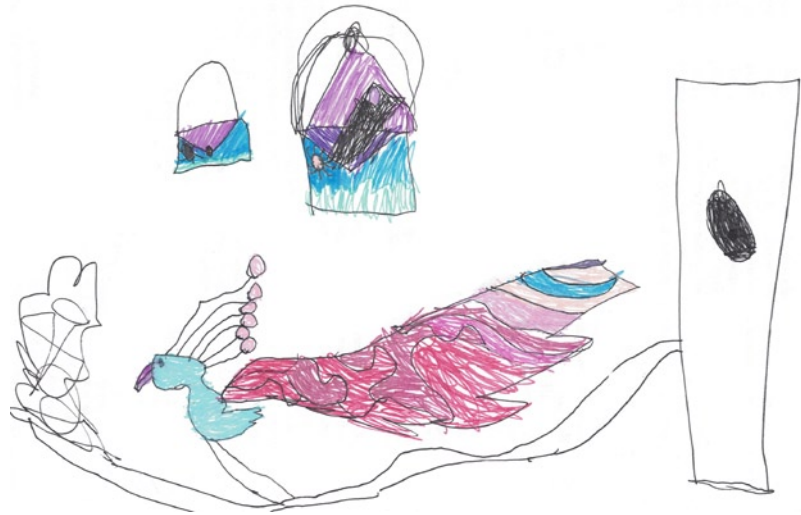

A

Зміст

Казка про Дитину і Дореслу	3
Казка про Котика-принцесу	6
Казка про драконів	34
Казка про Королівську сім'ю	36
Сонце та місяць, день та ніч	38
Кіт та миша друзі	41
Космічні тварини	42
Казка про Кота та Принцесу	44
Доресла принцеса	46

Літературно-художнє видання

Валія Киян та Ауріка з вулиці Ковальської

Казки з дитячої уяви

Верстка Оксани Криштальської

Формат 60x84/16. Друк цифровий.
Гарнітура Minion Pro. Об'єм – 14,65 ум. друк. арк.

Видавництво “Терен”
43025, м. Луцьк, вул. Гаврилюка, 14
Тел.: 050-2956548, 096-5880970
teren.lutsk@gmail.com

Свідоцтво Державного комітету телебачення
і радіомовлення України ДК № 1508 від 26.09.2003 р.

Віддруковано ПП “Терен”